

מי ניצח, בשבת האחרונה באשקלון? דת ישראל? כדאי שלא. קרושה המסורת? חלילה.

ניצחה הצביעות הציונית, הגסה, השחצנית, המתייחרת, המתחצית, המשתוללת, המתגרה. דומני שבכל פרשות המיסחר הדתי ש-ראינו עד כה בארץ, לא היתה עוד פרשה שבה פעלו כל המעורבים בציונות כה מוחלטת.

פרשה כזוה צמחה במוחו הפורה של ח"כ מנחם פרוש. פרוש זה הוא מכונה מהלכת על שתיים. מכונה ההופכת אמונות טפלות למטבע עובר לסוחר.

בימי הביניים ניסו האלכימאים להפוך זבל לזהב. מנחם פרוש מי צליח במקום שהם נכשלו. אין דבר מאוס ונאלח שאין פרוש מי כוגל להפכו למזומנים.

בשעתו מכרו פרוש וחבריו הצבעה ב-כנסת, למען קיום הממשל הצבאי באזורים הערביים של ישראל תמורת רשיון לבנק. זה היה פשוט.

אבל פרוש ושות' ביצעו מיבצעי עים הרבה יותר מפובכים.

מתהומות האמונה הפרימיטיבית של עובי דיהאלילים הקדמוניים העלו את הפחד מ-פני ניתוח-אחר-המות — והפכו אותו לעסק מכניס.

כל הפגנה של שאבס שווה מאות אלפי דולרים, אותם ניתן למשוך מכיסו מא-מינים תמימים בחו"ל.

כל זה ידוע. איש אינו מתרגש מכך. חבריהכנסת מקנאים בכשי-

אחד הידדים הוא עובד בן עמי, מלך סוחריהאדמות של ארץ-ישראל השלמה, החציבוים של "מעריב" והפטרון-לשעבר של רפ"ל.

אוחו בן-עמי היה קשור גם בקשרי-עם קים עם עורך-הדין יעקב שמשון שפיירא, שרהמישפטים הנוכחי שידו מבצצת בכל עסקי המקצועהמימכר של מפלגת-העבודה ושותפיה הדתיים.

הלך עובד בן-עמי להציל את הקאריירה של שמעון פרס, ואת השלום הקואליציוני של המערך בירושלים ושל גח"ל באשקלון. חבורה שכזאת.

אבל עובד בן-עמי לא יגיד זאת בגלוי. בחדאי שלא. מדוע יהיה פחות צבוע מה-אחרים? מדוע יקלקל את השורה העכורה? לכן סיפר בן-עמי השבוע להמוני צופי הטלחזיה שפעל אך ורק כדי למנוע את מחזה האימים של שוטרים המתנפלים על לובשיטלית. מפני שזה יוכיר את השואה. לא פחות ולא יותר.

השואה. אושוויץ. ס.ס. נאצים. זונדרקומנדו. כיבשנים. פתרון סופי.

לכן היה צורך למנוע את המירוץ. כדי שקלגסי משטרת-ישראל לא יתנפלו בתאוות-רצח על לובשי-הטליתות, ויכרי שהעולם לא יחי שוב שהגסטאפו הציוני החליט לחסל את שארית-הפליטה ממח-נותיהמוות.

מי עשה עובד בן-עמי כדי למנוע את הנועה? מה עושה סוחר ממולת, ש-התעשר תחת כנפי פינחס ספיר?

גאחה. היה זה תענוג ממש לשמוע את דבריו. הוא דיבר על זכותו של האורח לעשות כאות-נפשו, במיסגרת החוק. על הצורך בדיוקיום בין חילוניים ודתיים. על הסטא-טוסיקה. על חשיבות הספורט.

אזניים יישקו. בקיצור: המירוץ הוא בסדר גמור, וה-ממשלה לא תפריע לו בשום פנים ואופן. לכן הציע השר להסיר את הי-עניין מסדר-היום, והכנסת קיבלה את הצעתו ברוב מכריע. כך קיר-בל המירוץ גושפנקא רשמית של בית-הנבחרים.

זה היה כאשר נדמה לשמעון פרס שהוא

שני תענוג פרושים

הוא קונה, כמובן. בכסף טוב. 210,000,000 לירות ישראליות. כסף של מי?

זוהי תעלומה גדולה. מניין בא הכסף? מן המפלגות הדתיות? זה מגוחך. בשביל המפלגות הדתיות הסחורה הדתית היא עסק מכניס, לא עסק מוציא.

אנשים פרטיים מסתוריים? שטויות. איני יודע מי שימש כאן כצינור-מעבר, וזה גם לא איכפת לי. אני בטוח רק בדבר אחד, בטוח בביטחון גמור ומוחלט:

הכסף בא מהכים שלך. הוא בא מקופת הממשלה, מקופת המיסים. והצורה שבה מגיעים השלמונים משם ליי החברה הגרמנית, יכולה לעניין רק מבחינה פורמלית.

יצה עמוקה זו של צביעות מתח-סדת — מי שוקע בה? מה שוקע בה? שוקעים בה עקרונות-היסוד של הדמוקרטיה הישראלית.

המירוץ הוא ענף של ספורט, באמצעות מכוניות. כל סוגי הספורט פועלים בישראל בשבת. כך רוצה הרוב. כל סוגי המכוניות, שאינן בבעלות ציבורית, נוסעות בישראל בשבת. כך רוצה הרוב.

הנצחון שנחלו סוחריהאמונה בשבת האחרונה, מאיים על שני הישגים אלה. הוא מאיים על הי-שלטון הדמוקרטי של רצון הרוב.

זכור-נא מי אשם בכך: לא הפרושים, ולא הדוקים, אלא הצבועים — אותם העושים את מלאכת זימרי, והגובים שכר של פינחס מ-מ?

מתעסק רק עם אגודת-ישראל. אך לפתע נסתבר לו שיש לו עסק גם עם המפד"ל. וזה משהו אחר לגמרי.

לשמעון פרס יש אמביציות פוליטיות. הוא רוצה להיות באחד הימים — מה? לפ-חות שר מרכזי. ואולי, מי יודע, אי-פעם גם ראש-ממשלה.

והוא מאמין שזה לא יילך בלי הדתיים.

משה דיין הגיע למסקנה זו מזמן. לכן מכר לדתיים, בלי בושח, את גיוס בחורי-הישיבות. חטיבה של צעירים חסונים מי שוחררת מכל שרות, בעוד סכים בני ה-54 מסיירים בלילות-גשם ברחבי הארץ. אמר לעצמו שמעון פרס: אם זה מותר לגיבור לאומי כמו משה דיין, מדוע זה אכזר לי?

וכך נרקמה הקנונייה, שוב בי-ציניות גלוויה. האיש שהתייצב פעם בפני הציבור כנציג התמורה, המודרניזציה, האוטומציה והטכני-נולוגיה, התם על תקנה.

אין טעם לחקור מתי הוכנה התקנה, מתי נוסחה הטיוטה, מתי נחתמה. אני משוכנע כי אם חלקק כמו שמעון פרס מרה את הכל בשומן סמך של פורמליום מהוגן. החשוב הוא שלפתע הופיעה תקנה, התומה בירי שמעון פרס, המונעת את המירוץ בשבת.

ה לא הספיק, כמובן. יש בית-מיש-פס, יש חושים, יש החלטות, ולא די בחתימה של שמעון פרס. אבל לשמעון פרס יש ידיים טובים מאר-

החלורה מנרן הקואליציה, ויצאו לקרב באשקלון. בשדות פלשה, 1970.

מה אימו הדתיים? במרישה מן הקואליציה?

זה מצחיק. כל מכוניות-המירוץ של אש-קלון לא יצליחו להרחיק את עסקני המפ-ד"ל מקערת השלל של הממשלה — אפילו אם יוחלפו בדהפורים. אחרי שכמעט חת-כו איש את גרון רעהו כדי להגיע לשולחן הממשלה — איך יסתלקו משם?

כמעשי אלימות?

דוברי הדת איימו בפיזור מסמרים וש-פיכת שמן על מסלול-המירוץ. זהו איום ברצה, פשוטו כמשמעו. במקום "פיקוח-נפש דוחה שבת", לפי מיטב המסורת הי-הודית, בא "שאבס דוחה פיקוח-נפש", לפי התלמוד החדש.

אולם יש בארץ מי שטרה. תפקידה הוא לשמור על החיים ועל הרכוש. שרהמיש-טרה, שויבר כה יפה על "גיבורי פחרי האשפה" אחרי מעשי פתח, יכול היה להרי-פיע בלתיחזיה ולדבר על "גיבורי פחי השמן".

כל האיומים היו איזומיסרק. איש לא התייחס אליהם ברצינות. לא הם שהשפיעו. הם נאמרו בצבוי-עות, ונתקבלו בצביעות.

איש שמולא בכל הפרשה את התפ-קיד הצבוע ביותר הוא שרההתחבורה החוש, שמעון פרס. כאשר העלה פרוש את הצעתו לסדר-יומה של הכנסת, השיב פרס בתקיפות וב-

רוננו של פרוש. הם מתפעלים מי-ריאותיו האדירות ומהתקפותיהי-היסטריה המפוברקות שלו. התפי-עלות זו רבה שבעתים מפני שי-אין הם מאמינים בכנותה של מי-לה אחת היוצאת מפיו.

לכן אין טעם לזעום על ח"כ מנחם פרוש. הוא עשה את שלו. צביעותו היא הפחות מרגיזה — כי זוהי צביעות מקצרי-עית.

אם אפשר לומר כך — זוהי צביעות אמיתית.

אה ח"כ מנחם פרוש שליט"א ש-עומדים לערוך מירוץ-מכוניות באש-קלון, וריח ניחוח עליה באסו. מירוץ בשבת!

איזו הזדמנות נהדרת! חומרי-גלם מצויין למערכת-העוואלד מי-תוכננת, לזעקות-חמם בינלאומי-יות, ובסוף — כמובן — למגובות-הודשה של מנחם פרוש אצל הי-הודים המוכים בעולם.

מכונת-ההסתה של פרוש התחילה לפעול. איש לא התייחס לכך ברצינות. הכל חש-בו: זהו עניין שיגרת. כמו גשם והמסין. גאום או שניים בכנסת. מאמר בהמודיע. וזהו.

המפד"ל משכה בכתפיה. הממי-שלה חייכה.

כאשר זה הגיע לכנסת, עוד לא התרגש איש. הכל צחקו, בגלוי או בסתר. המפי-